

Любов МИРОНОВА

НОВ НАВИК
ТРИ МЕСЕЦА. ДЕН СЛЕД
ДЕН ПОСТОЯНСТВО

Отворко-Мърморко и неговите странности

София ♦ 2016

Имало едно време едно малко детенце.
Дълбоко в себе си то било добричко, но много
обичало да се прави на голям отворенгъос.

Събуждало се сутрин и започвало:

– Е, мамо, к'во правиш, ма?

Майка му била много добра жена. Влизала в
стаята, поглеждала го и ведро му казвала:

– Добро утро! Закуската е сервирана,
заповядай!

Детенцето се надупвало и казвало: „Пръъъц!“
– все едно пърдяло. А тя съвсем спокойно го
поглеждала, обръщала се и излизала.

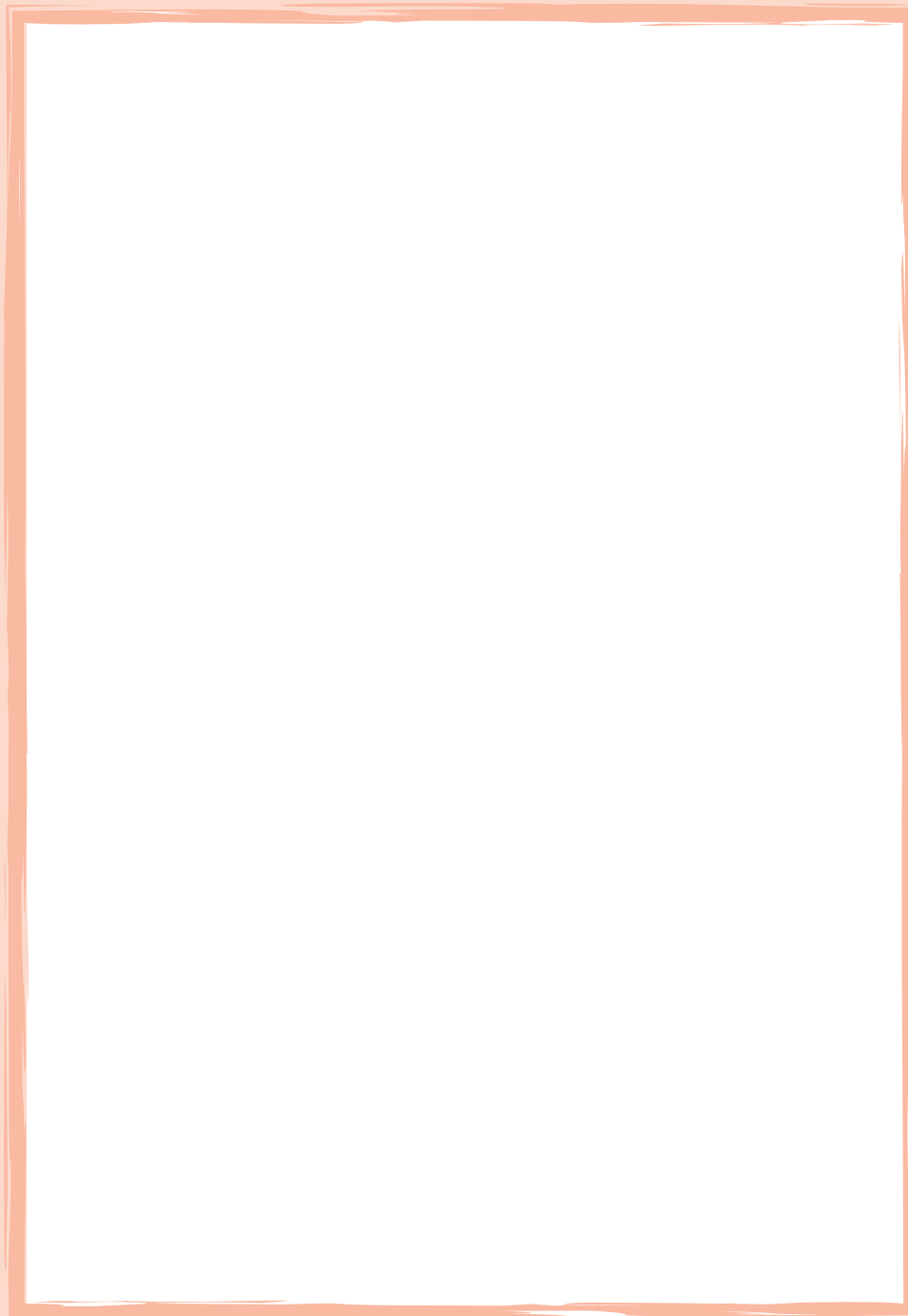
Таткото всеки път казвал:

– Трябва да му теглим един бой! Какво е това
нещо? Няма никакво уважение към другите!

А майката го успокоявала:

– Спокойно, миличък! Той, Господ, ще си го
научи. Аз не съм Господ, няма нужда аз да го
наказвам. Важно е ние да сме това, което бихме
искали то да вземе от нас.

Не й било лесно. Често, както си вървели по
улицата, ставало сложно с тези негови приказки.
Веднъж на улицата извикал: „Ей, кретен!“ на
случаен човек.

Човекът го погледнал съвсем спокойно, погледнал майка му от главата до петите, тя се изчервила горката, но продължили напред. Човекът просто си замълчал.

Детенцето вървяло напред, срещнало друг човек, пак казало:

– Ей, кретен!

Човекът ядосано погледнал майката.

– Госпожо, защо не възпитавате детето си?

Как може такова нещо?

Тя кротко отвърнала:

– Господ ще го научи. Аз не съм Господ, че да го наказвам.

Детето казало:

– Мамо, мамо, може ли да отида да купя кисело мляко?

Майката рекла:

– Да, ето ти парички, иди да купиш.

Детето взело паричките, влязло в магазина, погледнало продавача и му казало:

– Ей, кретен!

А продавачът му шибнал един шамар! То направило пирует около оста си, завъртяло се като балерина, въртяло се, въртяло се, въртяло се – и

седнало на дупе наред магазина.

Продавачът любезно попитал:

– Прясно или кисело?

Момчето посочило с пръсти.

– Две кисели.

Дало парички, взело си киселите млека, взело си червената буза и излязло навън. Отишло при майка си, майката що да види: момчето, червено от едната страна, мълчало. Майката мълчала, детето мълчало и си вървели. Отворко се отварял, дуел се и се правел на много важен. Пъчел се наляво и надясно, викнал на един човек:

– Е, аз съм много умен! Ти си тъпанар! Аз знам кой е най-високият връх в света, а ти знаеш ли?

Човекът се обърнал спокойно към него, погледнал го, после си завъртял главата на другата страна.

Малкото отишло, дуело се на някакъв батко и му казало:

– Ей, ти си тъпанар! Аз знам кой е най-високият връх в света, а ти знаеш ли?

Баткото му бил един парен чук отгоре и му казал:

– Еверест.

Малкото било вече и с цицина на главата. Отишло при майката с червена буза и цицина. Майката мълчала, детето мълчало.

Отворкото продължавал да си се отваря. Вървели си с майката, влезли в един парк, а той почнал да се крие. Крил се зад един храст, крил се зад втори, крил се зад трети храст, майката го викала, викала... По едно време тя си тръгнала, отворкото още се криел. Да, ама както се криел в храстите – и го видели пияници.

– Аре сваляй маратонките! Аре сваляй обувките! Аре сваляй чорапите! Аре давай джобните! Аре бам! още един шамар, да мълчиш, че ако ни издадеш – ще те набием следващия път, като те видим!

Малкият по гащи настигнал майка си при колата с две червени бузи и една цицина. Майката мълчала, момчето и то мълчало.

Пристигнали си вечерта вкъщи. Таткото го гледа: бит-пребит, размазан. Отишъл при майката.

– Как можа? Не те ли е срам? Аз имах предвид да му се скараш, не да осакатиш детето! То може ли такова нещо? То е за болница! Ти си го била, пребила, осакатила! Не може да направиш такова

нещо. Какво е станало?!

Майката спокойно каза:

– Не съм го докосвала.

Бащата не разбираше.

– Какво, наела си бияч да го пребие, така ли?

Да ни осакати детето? Какво е станало? То, вярно, че е много непослушно, вярно, че е отворко, ама може ли до такова състояние да го докараш?

Майката се опитала да обясни:

– Аз не съм го наказала, Господ му даде уроци.

Бащата хич не ги търпял такива.

– Ааа, я зарежи тая работа с Господа! Той, Господ, не може да дойде да му направи червени бузите, все някой друг трябва да му е набил шамарите.

Майката взела да разказва: за киселото мляко, за парка... Бащата слушал, слушал и рекъл:

– А, сине, искаш ли утре с тате да излезеш на разходка? Аз ще те заведа на други места. Ще те заведа на състезание по борба, на футболния стадион ще те заведе татко, ще те заведе на село, за да видиш как се правят преборванията за овце, да им се поотвориш на всичките тия там, че са

по-здравички – така със сигурност ще ти минат отворяцините за един ден.

А детенцето попипало едната буза, попипало другата, погледнало нагоре с мисъл за цицината и каза:

– Ама какво да правя? Отвътре много ме влече.

И таткото попитал:

– Ами що не вземе отвътре да те влече примерно да бъдеш любезен и добронамерен с хората?

Детето искрено отговорило:

– Ама това е много трудно!

Таткото предложил:

– Е, трудно, трудно! Я пробвай примерно утре да отидеш в магазина за кисело мляко и да си добронамерен.

И детето на другия ден тръгнало с таткото. Отишли в магазина за кисело мляко, то влязло и точно да му каже на продавача, че е тъпанар, и бузата взела леко да му жули, по едно време го защипала чак. И детето си каза: „Добре, вече ми е червена бузата. Да вземе да ме уцели някъде другаде, да ми счупи я крак, я ръка! Я по-добре да

съм добронамерен!“.

Отишъл пред тезгяха, погледнал в очите продавача и с най-милиия си глас казал:

– Добър ден, господине!

Продавачът му се усмихнал и отвърнал:

– Здравей, момче! Кисело или прясно?

А то показало с пръсти.

– Две кисели.

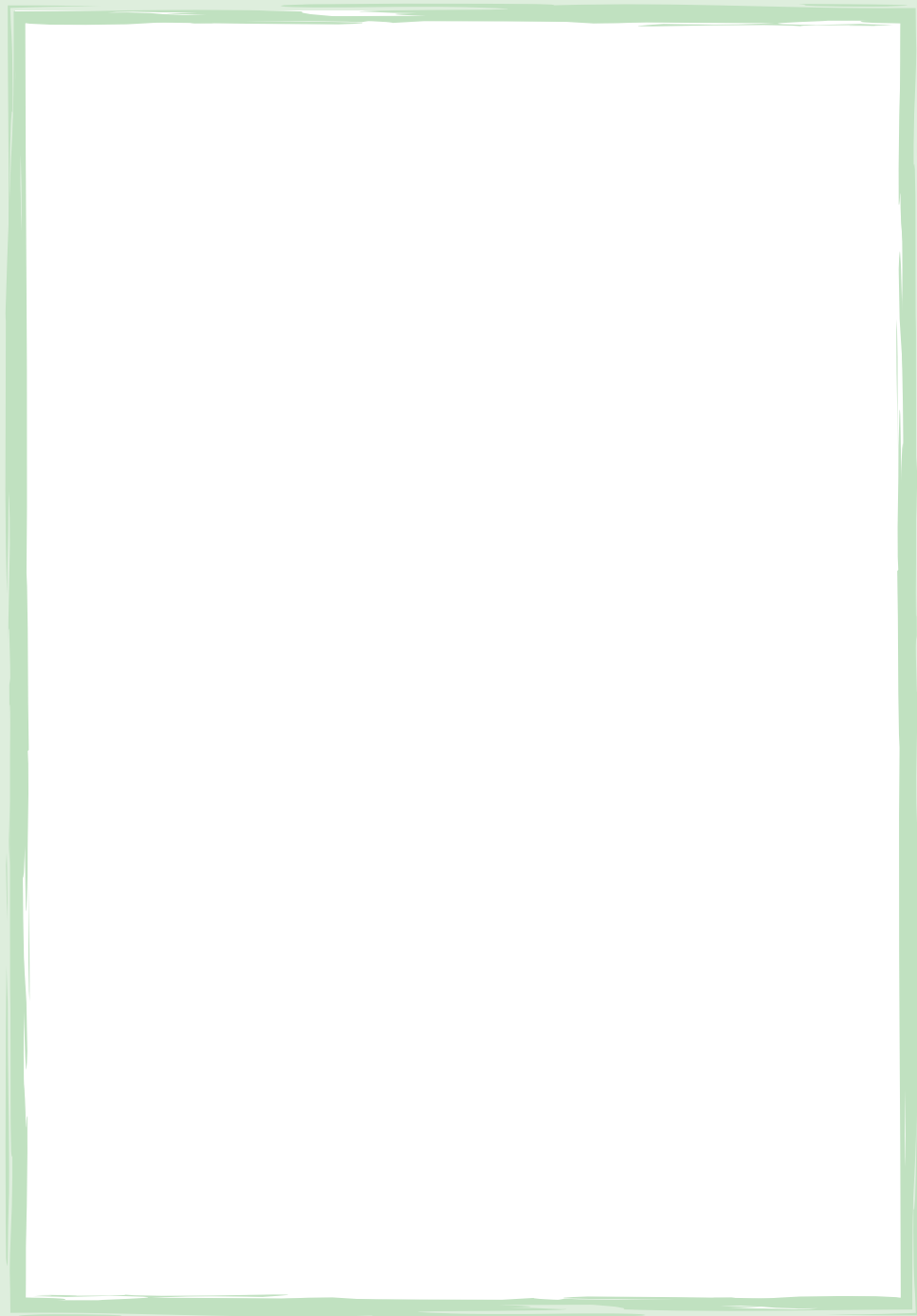
Продавачът му подарил близалка и му дал две кисели млека.

Момчето излязло – бузата здрава, мляко носело, дупето му не се било въртяло в пирует, че и близалка имало.

Качили се в тролея, видяло някакъв и се рекъл: „Ей сега на тоя ще му перна един „Тъпанар!““. Бащата седял и гледал. Момчето обаче се сетило за парния чук отгоре, пипнало цицината – яко боляла! Рекло си: „Бе, имам място за още една цицина, но я да пробвам да съм добронамерен!““. Отишъл юнакът при една жена и й казал:

– Госпожо, аз знам кой е най-високият връх на света.

Госпожата казала:

– Наистина ли?

Детето каза:

– Да, връх Еверест.

Тя каза:

– Браво, момченце, браво! Ето ти една дъвчица.

Изведнъж малкият се оказал и с дъвка.

Пипнал цицината, гледал дъвката и се зачудил: „А! К’во става?“.

Слязъл надолу и се разходил из парка. И така му се щяло да се скрие, ама така силно му се щяло да се скрие, и аха! тук да се мушне, аха! там да се мушне! Бащата много спокойно го гледал.

Точно да се мушне зад едни храсти, дето имало пияници, изведнъж си рекъл: „Абе, я да съм добронамерен!“. Видял някаква жена пред себе си и ѝ казал:

– Госпожо, може ли да ви бутам бебешката количка? Хем ще съм скрит като за жмичка, ама хем и работа ще върша.

Госпожата рекла:

– Е, разбира се, да, бутай я!

Детето бутало количката до края на парка. В края госпожата му купила един голям

сладолед и каза:

– Много ти благодаря, че ми помогна! Ръцете ме бяха заболели. Хем се беше скрил, хем сега и голям сладолед имаш.

Прибирал се отворкото вкъщи. Погледнал майка си, погледнал баща си, погледнал близалката, дъвката и сладоледа. Чувствал се щастлив, че е успял поне за един ден. Отишъл при майка си и татко си и чистосърдечно им признал:

– Е, днес се справих. Но природата ми е друга. Всеки път напираше нещо и ме спираше парещата буза, цицината и погледът на татко. Ще минат няколко дни, ще изляза с мама и пак ще се появят отворенгъозщините. Пак ще говоря глупости. Толкова добри родители сте, а аз това откъде съм го наследил?! Ще трябва да си намеря добри приятели, за да са до мен и да ми помагат ден след ден да си иде. Все се отварям, все мърморя, все към кисел и недоволен. Хем обиждам хората, хем все се глася да съм готин и искам да ме харесват. Отворко-Мърморко.

Майката и таткото го целунали. Много го обичали. Това било тяхното добро дете. Техният обичен Отворко-Мърморко.

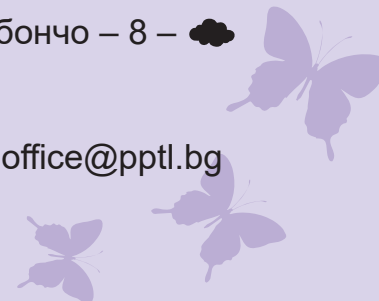
© Любов МИРОНОВА, автор 2016

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

**Нов навик три месеца.
Ден след ден постоянство**
Отворко-Мърморко и неговите странности

Поредица – Бонбончо – 8 – Душко...

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2016
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

